

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ภูมิลวงตา สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [คำ]

“มรรค ผล นิพพานอยู่กับหัวใจเรา”

ทางนั้ก็มีพระอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ทราบว่าอยู่ทางสหรัฐมีพระมากอยู่เหมือนกัน แต่เราไม่เคยไปสหรัฐ ตั้งแต่ไปอังกฤษคนเดียวยังเข็ดจนกระทั่งปานนี้ยังไม่หายเข็ดไปอังกฤษ โอ๊ยเจ็บแหว เหมือนแหวจะหัก ตอนนั้ยังมีโรคเจ็บแหวอยู่ เวลาไปอยู่อังกฤษก็ไม่มีอะไร อากาศทางอังกฤษก็ดี ช่วยไม่ให้เจ็บหลังเจ็บแหว เวลานั้นนั่งเครื่องบินมาตั้ง ๑๔ ชั่วโมง ไม่ใช่เล่น เราตั้งนาฬิกาดูเวลา ขึ้นนั่งเครื่องบินปั้บเรากั้ตั้ง เวลาเครื่องบินออกก็ดูจนกระทั่งมาถึงเมืองไทยเรานั้ ๑๔ ชั่วโมง โห ปวดระบมไปหมดเลย นั่งชั้นที่ ๑ ขาไปไม่มีคน มีสองสามคนชั้นที่ ๑ ก็มีแต่พวกเรา พวกพระ พระก็ดูเหมือน ๓ องค์ ท่านปัญญา ท่านเซอร์ เรา มีเท่านั้น แล้วก็มิ้ประชาชนสองสามคน เขาก็อยู่มุนุน

ที่นั้เรากั้สนุกเอกเขนกลงแล้ว ก็มันไม่มีคน ห้องใหญ่ ๆ บนเครื่องบิน มันก็มิ้เห็นทุกขั้ละชิ อยากรั้ก็รั้ อยากรอนกินอนอะไรก็ได้ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ลูกเดินไปไหน สะดวกสบาย อยากรั้ อยากรอน สะดวกสบาย มันก็มิ้เห็นทุกขั้ ยังมิ้เจ็บแหว ที่นั้เวลานานเท่ากัน การเปลี่ยนอิริยาบถขาไปสะดวกสบายทุกอย่าง ตอนขากลับมาชิ ชั้น ๑ แน่นหมดเลย มิ้ที่ว่างเลยแม้แต้ที่เดียว นั้ที่ไหนก็จ่ออยู่ณั้ เคลื่อนไหวไปมามิ้ได้ นั้แหละที่เบ็นทุกขั้มากนะ เรากั้จำมิ้ได้ว่ามันปวดปั้สภาวะหรือมิ้ปวดก็มิ้ทราบ คื้อมันระบมไปตามกัน เลยมิ้ปวดอย่างนั้ก็อาจเบ็นได้ เจ็บแหวมาก จนมาถึงตอนเมือง ดูนาฬิกามันตั้ง ๑๔ ชั่วโมง เข็ดตั้งแต้นั้มา

เขามานิมนต์ทุกปีนะ ให้ไปอังกฤษ เรามิ้ไป บอกตรง ๆ เลย อย่ามานิมนต์เลย เข็ดยังมิ้หาย ในระยณั้เขามาทุกปี ทางอังกฤษมา บางทีเขาก็มาหัดภาวนาที่วัดเรานั้ เบ็นเดือนก็มีนะ ฝ่ายผู้หญิง มีสองคนสามคน แต่ก่อนในครั้ก็มิ้มีคน ก็มีแต่เขาอยู่สบาย ภูมิกู้ทางเข้าไปทางขวามือเขาอยู่หลังนั้ สองสามคนเขาก็พอแล้วสบาย เขามาบ้อย ๆ นะ ผู้ชายคนหนึ่ง เวลาเราไปอังกฤษมาแล้วเขาก็นิมนต์ให้ไปอังกฤษ เรากั้บอกตรง ๆ เรามิ้ไปนะเราเข็ด เรบอกจริง ๆ เลย เจ็บแหวเหมือนแหวจะหัก วังนั้ แล้วอย่านิมนต์อีกนะต่อไป มานิมนต์ก็มิ้ไปจริง ๆ ด้วย เขาก็มาของเขา เมื่อเรามิ้ไปเขาก็มิ้นิมนต์ แต่เขาก็มา

หลังจากนั้มาก็ห่างไป ๆ เรามิ้ได้ถามท่านปัญญาดู อาจจะตายแล้วหรือังมิ้รู้ เขากั้เริ่มแก่เหมือนเราแก่ ระยณั้ชาวอังกฤษก็คงดูเหมือนจะค้อยหมดไป ๆ มิ้ค้อยเห็นมานะ เด็ยวันมิ้มา ไ้เรากั้มิ้ไป เขานิมนต์ไปไหนก็เหมือนกัน มิ้ว่าสหรัฐ มิ้

ว่าออสเตรเลีย ไม่ไปทั้งนั้น เรบอกอย่างงี้เลย เช็ด อย่างที่พวกเมืองไทยเรานี้ที่ไปอยู่ สหรัฐู เขามากันหลายคน ดูเหมือนสี่ห้าคนมาจากสหรัฐูเลย ตรงไปวัดป่าบ้านตาด มา เขาก็พูดอย่างอาจหาญเลยนะ มานี้ไม่ได้มาธุระอะไร จะมาขอนิมนต์ท่านไปเทศน์แนะนำสั่งสอนพวกคนไทยเราซึ่งมีอยู่ในสหรัฐูจำนวนมาก ว่างั้น แล้วท่านเหล่านี้เป็นผู้สนใจ กับธรรมะหลวงตามากทีเดียว เลยพร้อมหน้ากันมา แล้วรอทางนุ้่นจะนิมนต์เราให้เรา ไป

นี่เขาพูดอย่างอาจหาญ คือพูดไม่สะทกสะท้าน เราฟังมันถึงใจ นี่เห็นไหมละ พวกพระ พวกเณร หรือผู้ปฏิบัติทั้งหลายชาวพุทธเรา ปฏิบัติทะเลาะแหละ ๆ กับพุทธ ศาสนา ไม่เป็นชั้นเป็นอัน พอเป็นชนบประเพณีไปได้อย่างหนึ่ง ที่หนักกว่านั้นก็คือไป ทำความเสียหาย ระเกะระกะกิดขวางธรรมวินัย ทำลายศาสนาให้เขาเห็นต่อหน้าต่อตา ทั้งที่เป็นพระเป็นเณร มันหนักเข้าไป ๆ จนกระทั่งเขบอกเขาหมดหวังเรื่องพุทธ ศาสนา ไม่มีหวังแล้วจนทอดอาลัยไป เขาพูดอย่างนั้นนะ หมดหวังเรื่องพุทธศาสนา ไม่มีมรรคมีผล มองดูใคร ๆ ก็พอกันหมด พอกันกับทั้งพระทั้งเณรทั้งอะไร ก็คือ ระเกะระกะแบบเดียวกัน ไม่มีหลักธรรมหลักวินัยเป็นความประพฤติพอให้สวยามตา และชุ่มชื่นภายในจิตใจบ้างเลย

ไปที่ไหนมันก็เห็นอย่างนั้น มันก็เบื่อเอือมระอาชิ พูดอย่างตรงไปตรงมา มอง เห็นพระนี่เขาไม่ยอกดูพระ พระแท้เขาก็เคยเห็น แล้วพระที่ตั้งใจปฏิบัติดีเขาก็เห็น พระระเกะระกะเขาก็เห็น ความรู้สึกมันจะไม่เปลี่ยนไปได้ยังงิ เพราะการประพฤติ กิริยาอาการของพระไม่เหมือนกัน เขบอกเขาหมดหวัง ต้นเหตุที่มาที่นี้มีเพื่อนมาเล่า ให้ฟัง ศาสนาผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีอยู่ มรรค ผล นิพพานยังอยู่ เขาว่าได้เห็นใน หนังสือเรา เราก็ลื้ม ๆ แล้ว อย่างนั้นความจำ คือเป็นเครื่องยืนยัน คนนี้เขาก็ไปเห็น ใน ธรรมะของเราที่เทศน์อยู่สหรัฐูนะ เขาพูดตรง ๆ อย่างนี้

ฟังไป ๆ เอ๊ะชอบกล ๆ เข้าเรื่อย ฟังเข้าไป ๆ ลงใจได้เลยทีนี้ โยัยทีนี้มีหวัง เต็มหัวใจแล้วคราวนี้มีหวัง เต็มตื่นขึ้นมาหมดแล้วที่ถูกกลบไปหมด คราวนี้ขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ เอาละไปละเรา ตั้งใจนิมนต์ให้เราไปเทศน์ อยู่วัดป่าบ้านตาดเขาก็มาทอดผ้าป่า ด้วย ซิงซังตังตังจะมาเอาไปจริง ๆ เราก็บอกโอยไม่ไปแล้ว เขาก็วิงวอนจะพยายามเอา ไปให้ได้ จะเอาให้ได้ยงั้น สุดท้ายเราไม่มีทางไป ก็คว่าเอาหีบศพมาละชิ ถ้าไปต้อง เตรียมหีบศพไปพร้อม ไปตอนนี้ยังไม่ตาย ขากลับมาจะตาย เอาใส่ศพมา ถ้าเสียชีวิต เมืองไทยเรา ถ้าไม่เสียชีวิตโยนลงที่ไหนก็โยนลง มันมีอย่างนั้น อย่างอื่นไม่มี ให้ไปอีก ตายเลย

นี่ละที่มันสะดุดเขา ที่รุนแรงจะเอาไปให้ได้ ๆ บอกตรง ๆ บอกว่า ไปไม่ได้แล้ว และไม่คิดจะไปอีกด้วย เราบอกกันนั้นะ ตั้งแต่เพียงไปอังกฤษนี้เซ็ดตั้งแต่นั้นยังไม่หาย สหรัฐยังจะมาย้ำเข้าอีก ไม่เอาแหละยังไม่อยากตาย ตกลงเขาก็หมดหวัง เวลาจะไปเอาอีก เขาเรียกบู้คิ้วหรืออะไรมาถวายเป็นอีก ก็ร้อยไปมันก็ไม่สำเร็จ มันอยู่ข้อตกลงกันต่างหาก ไม่ตกลงมีเท่าไรก็ไม่สำเร็จ อย่าทำนะ ทำก็ไม่สำเร็จจริง ๆ ถ้าลงได้พูดแล้ว เขาก็หมดหวังเลยกลับไป นี่มันแสดงให้เห็นตอนที่มาค้ำกันกับความหมดหวัง จะเป็นอินเตอร์เน็ตหรือเป็นอะไรเราก็ไม่ทราบนะ ที่แรกก็บอกชอบกล ๆ หนักเข้า ๆ ลงถึงจุดเลย มีหวังเต็มหัวใจแล้วหายสงสัย วา่จั้นเลย จึงว่าตัดสินใจมาทันที จะมาเอาเราไปเทศน์

เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เราพูดนี้เป็นคติตัวอย่างแก่ชาติไทยซึ่งเป็นชาวพุทธของเรา เกือบว่าทั้งประเทศนะ ไปที่ไหนเพื่อนฝูงดูที่ไหนมันงามตาด้วยกันไปหมดนะ นี่ละอำนาจของจิตที่มุ่งต่อธรรม มันทำให้เจียบไปหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นคำว่าอดอยากขาดแคลนท่านจึงไม่ถือเป็นอุปสรรค ผู้ปฏิบัติธรรมไม่ถือนะ อดอยากขาดแคลนขนาดไหนท่านไม่สนใจ ขอให้ได้ที่พักที่อยู่ที่สะดวกสบาย และมีผู้แนะนำสั่งสอนเป็นแม่เหล็กไว้เท่านั้น ท่านเป็นที่พอใจในการบำเพ็ญ การอยู่ การกิน การหลับ การนอน อยู่ที่ไหนท่านอยู่ได้หมด ท่านไม่ถือเป็นอารมณ์เลย ยิ่งกว่าการบำเพ็ญเพียรของท่าน เมื่อเป็นเช่นนั้นผลจะไม่ได้ยังไง ก็หาอยู่ทั้งวันทั้งคืน

ความชั่วหาทั้งวันมันก็ได้ทั้งวัน ความดีหาทั้งวันก็ได้ทั้งวันเหมือนกัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากันเรื่องหาบาป หาบุญ หาพรรค ผล นิพพาน หานรกอเวจี คนคนเดียว นั้นแหละหาได้ทั้งสองอย่าง ถ้าจิตใจมันหนักไปทางฝ่ายต่ำทราม มันก็ลากเข็นกาย วาจาไป เพราะใจเป็นตัวสำคัญ มันลากมันหมุนไปให้ดูดีเต็มชอบใจ ทำสิ่งนั้น ๆ ซึ่งเป็นของชั่ว มันก็ถือว่าเป็นของดีเพราะความชอบใจ ทำลงไป ๆ วันนี่ก็ทำ วันหน้าก็ทำ แล้ววันทั้งวันมันก็ทำ ไม่ทำวันหนึ่งมันก็ทำวันหนึ่ง ส่วนอรรถส่วนธรรมไม่สนใจ มันก็ตีกตวงเอาตั้งแต่ความชั่วช้าลามกเต็มหัวใจ แล้วเจ้าของเป็นผู้ทำเองผลจะให้ใครเป็นคนรับแทนละ

ใครเป็นคนทำก็คนนั้นก็เป็นเจ้าของของกรรมอยู่แล้วตั้งแต่ขณะที่ทำลงไป ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ธรรมไม่ลำเอียง กิเลสมันจะหลอกลวงไปไหนธรรมไม่สนใจ เพราะกิเลสเป็นตัวหลอกลวง มันจะลบไปหมด เช่นอย่างพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้องค์ไหนก็มาตรัสรู้มรรค ผล นิพพาน ไม่เห็นตรัสรู้กิเลสนี้วะ พอที่จะไปตื่นเป็นบ้ากับกิเลส ท่านตรัสรู้แต่ มรรค ผล นิพพาน เปิดก็เปิดกิเลสนั้นเองออก กิเลสเป็นขวากเป็นหนามปิดกั้นทางเดิน

ของธรรมไม่ให้สะดว ท่านก็ดำเนินตามนั้น เปิดอันนี้ออก มีแต่อุปสรรคของกิเลสทั้งนั้น ของธรรมท่านไม่มี มีทุกข์มียากลำบากก็คือพัดกับกิเลสซึ่งเป็นข้าศึกตลอดเวลา

เมื่อกิเลสหนาตรงไหนมันก็นักตรงนั้น ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ เวลาสู้กันไม่ถอย กิเลสก็ค่อยเบาลง ๆ อรรถธรรมก็ค่อยปรากฏขึ้น ความสงบเย็นใจค่อยปรากฏขึ้น นี่เป็นผลแล้วจากการฝึกกรรมตนเองด้วยความทุกข์ความยากความลำบากนั้นนะ ความทุกข์อันนั้นกลายมาเป็นผลให้เกิดความสุขขึ้นมา นักเข้าไปก็ได้ละชิ ท่านบำเพ็ญของท่านอยู่อย่างนั้น มรรค ผล นิพพานเคลื่อนที่เมื่อไร อกาลิโกท่านบอกไว้แล้ว เสมอต้นเสมอปลายตลอดเลย ไม่มีคำว่าเรียกว่าแหลมดั่งกิเลสมันหลอกโลกตาบอดอยู่ทุกวันนี้ เราพูดเราสลดสังเวชนะ ก็มันจ้ำอยู่ในหัวใจจะให้หัวใจ พุดให้มันจ้ง ๆ อย่างนี้มันจวนจะตายแล้วนี่นะ

ท่านทั้งหลายว่าศาสนาหลอกดวงโลกหรือ กิเลสหลอกดวงสัตว์โลกให้จมอยู่ในวิภวสังสารก็ปักก็กลบมาแล้ว ทำไมไม่พากันตื่นเนื้อตื่นตัวบ้าง แล้วตัดดินจิตใจหาอรรถหาธรรมเพื่อหลุดจากเจ้าของให้พ้นจากทุกข์ อย่างน้อยเบาบางเป็นลำดับลำดับมากกว่านั้นพ้นได้ ๆ นี่ผลแห่งการทำความดีเป็นผลดีมาอย่างนี้ ไม่เคยครีเคยล้ำสมัยแต่ไหนแต่ไรมา ดีชั่วไม่เคย ศาสนาจะมีมาสอนบ้างก็ตามไม่สอนก็ตาม ผู้ทำดีตามนิสัยของตนมันก็ดีของมันอยู่อย่างนั้น ผู้ทำชั่วก็เป็นชั่วอยู่อย่างนั้น จะให้บาปบุญหรือธรรมสูญจากโลกไปเลยไม่มี ธรรมที่เปิดเผยก็คือมีผู้มาตรัสรู้และเปิดขึ้นมา นี่เรียกว่าธรรมที่เปิดเผย หลักธรรมในหลักธรรมชาติมีอยู่ทั่วไป ตามแต่จริตนิสัยของผู้มีธรรมแล้วจะคิดจะสอนตัวเอง แต่มันเป็นเรื่องเจียบ ๆ ไม่เปิดเผยเหมือนศาสนาประกาศจากพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ

เรื่องอรรถ เรื่องธรรม เรื่องบุญ เรื่องบาป ศาสนามีไม่มีก็ตาม เรื่องเหล่านี้มีมาดั้งเดิม ไม่เคยคลาดเคลื่อนไปไหน เป็นแต่เพียงว่ามีผู้ชี้แนะแนวทางหรือไม่มี ถ้าไม่มีกิเลสก็ลากไปเต็มเม็ดเต็มหน่วย สร้างแต่บาปแต่กรรมแล้วก็ปฏิเสธบาป บุญ นรก สวรรค์ไปเรื่อย สร้างตั้งแต่กรรมไปเรื่อย ที่นี้การสร้างอยู่ตลอดเวลาผลก็มาตลอดเวลา แล้วสร้างนั้นเป็นสร้างกรรมดีหรือกรรมชั่ว ถ้าสร้างกรรมชั่วก็เป็นกรรมชั่วขึ้นมา ปฏิเสธวันยังค่ำมันก็เป็นกรรมชั่วอยู่วันยังค่ำ สำหรับผู้ที่สร้างอยู่ด้วยการปฏิเสธของตัวเอง นี่ละสัตว์โลกใครอยากจะไปตกรนท อย่างคนติดคุกติดตะราง ใครอยากไปติดคุกติดตะรางก็เชื่อตัวเองนั่นเองแหละว่าเขาจะจับไม่ได้ เห็นเขาเป็นหมาไปหมด เป็นคนเป็นเทวดาแต่เจ้าของคนเดียว อยากฉก อยากลัก อยากปล้น อยากจี้ ก็ว่าตัวมีกำลังวังชาเหนือเขาละชิ ถ้าว่าปล้นก็ว่าตัวมีกำลังวังชาเหนือเขา

ความสำคัญของใจต่างหากนะ มันไม่ใช่ความจริง เป็นความสำคัญหลอกเจ้าของ พอผ่านไปได้ก็ผ่านไปเป็นครั้งเป็นคราว แล้วมันจะไปถึงไหน เรื่องนอกผ่านไปได้แต่ภายในที่ทาลงไปที่ เป็นความชั่วช้าลามกมันผ่านไม่ได้ สมมุติว่าปล้นเขาได้มาเต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ตาม เจ้าของบ้านเขาไม่มีทางต่อสู้ออกโงยเอาหมดก็ได้ แต่เรื่องกรรมนี้ก็เต็มหัวใจเหมือนกัน ได้ของเขาแล้วเราจะไม่มีกรรมอะไรได้หรอก ก็เราสร้างกรรมเต็มหัวอกเราอยู่แล้ว เขาจะสู้ได้หรือไม่ได้ก็ตาม เจ้าของทรัพย์เขา ไปฉกไปลักเขา เขาเจอไม่เจอ เขาเห็นไม่เห็นก็ตาม มันก็เป็นความชั่ว ๆ ตลอด ไม่มีที่ลับที่แจ้ง นี่ธรรมเป็นอย่างนั้น ท่านเอียงที่ไหนเมื่อไร แต่กิเลสมันเอียง ถ้าไปในที่แจ้งเขาเห็นหลบหลีกไปเขาจะไม่เห็น นี่ทางออกของกิเลส

แล้วเรื่องกรรมมันออกไม่ได้จริง ๆ ทำจมอยู่นั้นนะ ทาลงไปที่ไหนที่แจ้งที่ลับ เป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น ไม่ได้มีที่แจ้งที่ลับ ให้พากันเข้าใจเสียนะ กิเลสมันไม่มีความจริง บอกแล้ว ตั้งแต่ปู่ ย่า ตา ยาย โศทรแซ่ของมันเป็นมาตั้งกับตั้งกัลป์ คือโศทรและสกุลแห่งความตม้ตุนสัตว์โลกให้จมอยู่วิญญูะทั้งนั้น ไม่มีชิ้นหนึ่งเลยของกิเลสที่จะสอนสัตว์โลกให้ไปทางที่ดีเหมือนธรรม ธรรมนี้มีแต่เรื่องที่สอนไปทางที่ดี ท่านถึงเรียกว่ามันเป็นข้าศึกกัน เมื่อธรรมมาแล้วกิเลสค่อยสงบไป เมื่อมีธรรมเข้ามาแก้กัน ปราบปรามกัน กิเลสก็สงบไป ถ้าธรรมอ่อนกิเลสก็ขึ้น มันอยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน

เพราะฉะนั้นธรรมะจึงมีเป็นกาลเป็นเวลา ไม่มีไม่ได้ สัตว์โลกไม่มีความหมายเลย จมอยู่ในคุกในตาราง เหมือนเขาตัดสินตลอดชีวิตของนักโทษทั้งหลาย อันนี้ จมลงด้วยอำนาจแห่งบาปแห่งกรรมของตน พอฟื้นขึ้นมาก็สร้างบาปอีกแล้ว เพราะไม่มีผู้จุดลากให้รู้บาปรู้กรรมละซิ มันก็สร้างอีก เอาอีก จมอีก หวานพื้นฟูขึ้นมาไม่ได้ละ ถ้าเชื่อกิเลสจะเป็นอย่างนี้ด้วยกันทุกคน ให้พากันเชื่อให้พากันจำนะ อำนาจของกิเลสเป็นของเล่นเมื่อไร มันแหลมคมมากนะกิเลส จึงบอกได้คำเดียวว่าแหลมคมมากไม่มีอะไรเกินกิเลส นอกจากธรรมเท่านั้นเหนือกิเลส มีมากมีน้อยเหนือเป็นลำดับลำดับ ถ้านอกจากธรรมแล้วไม่มีอะไรเหนือกิเลส กิเลสเอาเป็นเหยื่ออันโอชะของมัน เป็นอาหารอันโอชะ

เราจึงสลัดสังเวช พอดีเกิดขึ้นมาพบพระพุทธศาสนาเป็นบุญเป็นกุศลของเรา อย่าพากันปล่อยให้กิเลสเอาไปกินหมดนะ ทั้ง ๆ ที่ธรรมมีอยู่ เครื่องจุดลากมีอยู่ ไม่ยอมฟังเสียงวิ่งตามกิเลสก็จมไปเลย ๆ นั่นละเป็นอย่างนั้น ถ้าใครมีความคิดความอ่านแล้วอุตสาหะพยายามตามอรรถตามธรรม คือทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนมาแล้ว ก็ค่อยพ้นภัยไปเป็นลำดับ ธรรมพระพุทธเจ้านี้พูดได้ยันเลยร้อยทั้งร้อยไม่มีหลอกหลวงโลก แต่กิเลสหลอกตลอดเวลา แต่สัตว์โลกก็ยอมตามมันตลอดเวลาถึงได้พากันจมนะ

เราเป็นมนุษย์ เขาเป็นสัตว์มันตีใหม่ละ เอามาเทียบกันซิ จากนั้นเขาเป็นเปรต เป็นผี เป็นสัตว์นรกประเภทต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นมนุษย์ มันต่างกันใหม่ละ จิตดวงนี้ละมัน พาให้เป็น

อำนาจแห่งกรรมมันตกมันแต่งให้เป็นไปตามอำนาจของมันนั่นแหละ ถ้าทำดี มันก็ไปทางดี ทำชั่วไปทางชั่ว สรุปลแล้วก็คือเจ้าของตกแต่งเจ้าของเอง อยากรู้ก็ทำเข้าไปซิทำชั่ว เก่งขนาดไหน ถ้าเก่งจริงแล้วพระพุทธเจ้าก็ไม่มาสอนโลก ปล่อยให้กิเลสสอนโลกไปหมด ถ้าเก่งจริง นี่มันไม่เก่งจริงละซิ ตกนรกหมกไหม้เท่าไร ๆ มันก็ตกมาตั้งกับตั้งกัลป์ ทั้งที่วานรกไม่มี สัตว์โลกจมอยู่ในนรกน้อยเมื่อไร เป็นเปรต เป็นผี เป็นสัตว์นรกทุกประเภทเต็มท้องฟ้ามหาสมุทร มันน้อยเมื่อไร มีญาณหยั่งทราบดูซิ มันดูไม่ได้นะ ไปที่ไหนไปไม่ได้ มันจะโดนพวกเหล่านี้ทั้งนั้น แต่มันก็เป็นเหมือนอากาศ คือเราไปที่ไหนอากาศมันก็กว้างของมันอย่างนั้น เราก็กว้างได้สบาย ๆ แล้วก็สุดลมจากอากาศนั่นแหละเข้าจมูกเรา

อันนี้สัตว์โลกมันน้อยเมื่อไร เป็นทุกแบบทุกฉบับตามอำนาจแห่งกรรมของสัตว์ ใครจะไปรู้ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า โลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกใน โลกนอกก็อย่างที่ว่านี่ รอบเห็นหมดเลย โลกในภายในนี่ก็โล่งหมด กิเลสไม่มีขึ้นเหลือเลย ขาดสะบั้นไปหมด นี่ว่าโลกในตลอดทั่วถึง โลกนอกก็เห็นไปหมดนะ โลกวิทู หรือ อาโลโก อุทปาติ สว่างจ้ำอยู่ทั้งวันทั้งคืน ไม่มีกาลสถานที่เวลาลำเวลา จิตของพระพุทธเจ้าสว่างจ้ำอยู่จนตลอดมานั้นละท่านเห็นด้วยความสว่างจ้ำ ท่านไม่ได้เห็นด้วยความตาบอดเหมือนกิเลสพาเราดูนะ กิเลสพาเราดูพาเราเห็น หลับตาเสียก่อน กิเลสลากไปเลยถลอกปอกเปิก ไม่มีวันฟื้นและไม่มีวันเข็ดหลาบนะ กิเลสกล่อมสัตว์โลก นี่ถึงนำสลดสังเวชนะ แหม ลึกซึ่งมากนะ กิเลสลึกซึ่งมากที่สุด

ถ้าไม่มีธรรมเลยก็มีแต่กิเลสเป็นเจ้าอำนาจครองโลก ไม่มีใครมาจุดมาลากออกจากอำนาจของมันไปได้เลย จมอย่างจืดตลอดตั้งกับตั้งกัลป์ เวลาไหนก็อยู่อย่างนั้นตลอด แต่นี้มีธรรมดึงออก ลากออกไป กิเลสลากลง ธรรมลากขึ้น ทั้งสองนี้เป็นข้าศึกกัน ถ้าว่าข้าศึก แต่ก็เหมือนกับลิ่งสกปรกกับน้ำที่สะอาดมันชะล้างกันนั่นแหละ ไม่มีอะไรละ จิตใจเวลามันสกปรก มันก็สกปรกมากจริง ๆ ไม่เชื่ออะไรทั้งนั้น เชื่อแต่ความอยาก ความทะเยอทะยาน ความดีความดีของเจ้าของโดยถ่ายเดียว โดยไม่ได้คำนึงว่าผิด ถูก ชั่ว ดีอะไร นี่เวลามันมีดีมาก เรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ อย่านำมาพูด ปิดออกทันทีเลย จะทำตามความอยากของเราเท่านั้น นี่เรียกว่าหนาเต็มที่แล้วนะ นี่รอแต่ลมหายใจ พอลมหายใจขาดแล้วหิวเลย

ขั้นนี้ก็พอยับยั้งได้ ในขณะที่ไม่ตายทุกซึกก็ยอมรับว่าทุกซึก แต่ที่จะไปโดนนรก เมืองผีเหมือนนรกเมืองคนนี่ไม่โดน นรกเมืองคนนี่มันโดนอยู่ในหัวใจ มันเกิดความรู้สึกความร้อน ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอยู่ในนี้ นี่นรกเมืองคน พอจากนี้ไป สภาพร่างกายนี้ เปลี่ยน จากมนุษย์นี้ไปแล้วกลายเป็นนรกเมืองผีไปแล้ว อะไรกลายเป็นเรื่องของผีไปหมด ที่นี้จะไปแก้ที่ไหน เมื่อคนทั้งคนมันกลายเป็นผีแล้ว เจ้าของพาให้เป็น ปฏิบัติตัวไม่ดี เลอะเทอะไปหมด แล้วมันก็ไปหาแต่สิ่งเลอะเทอะ จะไปหาความสะอาดสะอาดอัน มีความสุขความเจริญมาจากไหน เพราะการทำความชั่วไม่มี

ผู้ที่จะไปทางดีสถานที่เป็นสุขได้ เป็นผู้ทำความดีเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี ตัดขาด สะบั้นไปเลย เป็นคนละฝั่ง เป็นอฐานะ จะแก้ชั่วให้มาเป็นดี ทำชั่วแล้วกลับมาเป็นสุขไปสวรรค์ นิพพาน พ้นจากทุกซึกไปได้เพราะการทำความชั่วไม่เคยมีในพระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ ในหลักความจริงเป็นอย่างนั้น โธ มันน่าทุเรศนะ ที่เขาพูดถึงเรื่องเขาหมดหวัง จึงได้เอามาพูดให้ฟัง ขนาดนั้นเขาหมดหวัง คือที่ไหนมันเอือมระอา ไม่อยากดู ดูประชาชนก็รู้แล้วว่าประชาชน จะมาดูพระดูเณรเราชิมันดูไม่ได้ ยิ่งไปเมืองนอกเมืองนาแล้วเราไม่ได้ เชื่อนะว่ามันจะแสดงตัวยังไง มันจะแสดงเร็วกว่านี้ส่วนมาก ส่วนดีก็ยกไว้เสีย

ผู้ตั้งใจปฏิบัติดีก็ยังมี เราไม่ได้ลบไปหมดนะว่าชั่วไปหมด ส่วนมากมันมักจะเป็นอย่างนั้น ไปโกโรโกโส ยิ่งเห็นเขาไม่รู้จักศาสนา เราอยากทำอะไรก็ทำ นี่ยังเสริมให้คนทำชั่ว พระทำชั่วเข้ามามากมายนะ เลอะเทอะไปหมดเลย มองเห็นมันดูกันไม่ได้แล้วทำยังไง สุดท้ายก็ลงในคำว่าหมดหวังเรื่องศาสนา ดูพระดูเณรที่พอจะเป็นคติตัวอย่างเพื่อก้าวเดินทางความดีงามทั้งหลายมันก็ดูไม่ได้แล้ว แล้วจะไปอาศัยใครเป็นคติ มันก็แบบเลว ๆ เหมือนกันหมด ดูเราก็อย่างนี้ ดูเขาก็อย่างนั้น ดูพระดูเณรก็แบบเดียวกัน มันก็หมดหวังได้คนเรา

การพูดทั้งนี้เราพูดตามหลักความจริงที่เขาเล่าให้ฟัง เขาจะเอาเราไปจริง ๆ เราก็บอกเราไม่ไป ถึงขนาดที่ว่าเราลงหีบศพ ศพเรานั้นแหละ ให้เขาทำหีบไว้เสียก่อนแล้วค่อยไป เวลาขากลับมามันก็ตายแล้วแหละ ถ้าผู้ที่ยากได้ศพเราก็เอามาเมืองไทย ไม่อยากได้โยนลงไหนก็แล้วแต่ เดียวนี้เราไม่อยากเข้าหีบ เราจึงไม่ไป เขาถึงไปด้วยความหมดหวัง ความตั้งใจมาจริง ๆ ถ้าตั้งใจปฏิบัติตามหลักพระพุทธเจ้านี้ ศาสนานี้แล้ว โห้ อะไรจะมีความสงบบรมเย็นยิ่งกว่าชาวพุทธเราวะ อันนี้มันไม่ได้ปฏิบัติตามหลักศาสนธรรมละซิ ปฏิบัติตามกิเลส ทั้ง ๆ ที่มีคนถามไม่ถามก็ตาม อยากพูดออกมาแต่เขายังไม่ถาม ถ้าเขาถามถือศาสนาอะไร ถือศาสนาพุทธ

ลูกอยู่ในท้องก็แย่งแม่มาพูดถือศาสนาพุทธ แย่งปากแม่มาพูด มีสองคนสามคนเป็นลูกแฝด แย่งกัน แม่เลยจะตาย แย่งพูดศาสนาพุทธ ตั้งแต่แม่มันไม่รู้จักศาสนา

เข้าใจไหม แต่มันมีแต่คำพูดอย่างนี้ แม่มันก็พาลูกเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นลูกมันถึงแย่งแม่เอามาพูด ถือศาสนาพุทธ พวกนี้มีแต่พวกถือศาสนาพุทธ มีลูกก็คนมันแย่งกันพูดอยู่เวลานี้ ถือศาสนาพุทธนะ พวกเรามีลูกก็คน มีก็แฝด เหม มันจะแย่งแม่ เดี่ยวแม่ตายนะ แม่ไม่สนใจ แต่เวลาเขาถือนศาสนาพุทธแล้วลูกเกิดมามันก็เอาแบบแม่ถือนศาสนาพุทธ แย่งแม่พูด มันไม่ได้เรื่องได้ราว

นี่เห็นไหม ศาสนามีใหม่ เป็นแบบเป็นฉบับให้ก้าวเดินตามนั้น ถ้าเราจะเทียบเหมือนแปลนบ้านของเรา เราจะปลูกบ้าน ปลูกอะไร ๆ ทำอะไร ๆ ทำแปลนให้เรียบร้อยก่อน แล้วก้าวเดินตามแปลนนั้นคือก่อสร้างอะไร ๆ ตามแปลนนั้นแล้ว มันก็เป็นไปตามแปลนนั้น ๆ ยิ่งพุทธศาสนาด้วยแล้วเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส ไม่ได้เป็นเหมือนผู้เป็นนายช่างแปลน นายช่างแปลนเขาก็คำนวณเต็มกำลังของเขา แต่เป็นคนมีกิเลสอาจมีผิดมีพลาดบ้างเป็นธรรมดา ส่วนมากต่อมากเป็นที่ยืนยันรับรองเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกนั้นแหละ แต่เรื่องศาสนธรรมของพระพุทธเจ้านี้เรียกว่าสวากขาตธรรม สมบูรณ์แบบทุกอย่าง ไม่ว่าจะธรรมะชั้นใดภูมิใดสมบูรณ์แบบตลอด ไม่มีบกพร่องเลย เป็นแบบแปลนแผนผังสอนไว้โดยถูกต้อง เราปฏิบัติตามแบบแปลนที่ท่านสอนไว้โดยถูกต้อง นั้นแหละเรียกว่าเราสร้างบ้านสร้างเรือน แล้วก็ค่อยสำเร็จรูปขึ้นมาเป็นลำดับลำดับเรื่อย ๆ

ย้อนเข้ามาในภาคปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนาอีก อันนี้ยิ่งชัดเจน จิตตภาวนา เวลายังไม่รู้เรื่องรู้ราวในเรื่องภาวนานี้มันก็เห็นชัด ๆ ความไม่รู้เรื่องรู้ราว ดันเดาเดาหมัดทำไปอย่างนั้นแหละ หัวใจมีก็ทำไป ผลที่จะได้ก็ไม่ได้เท่าที่ควร แต่ทำไปทำมาหลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยปรากฏขึ้นมา ๆ สุดท้ายจิตสงบให้เห็น เออ จิตสงบเป็นอย่างนั้น พอจิตสงบ มันไม่เคยสงบตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยมีความสงบ มีแต่ความฟุ้งซ่านวุ่นวายก่อน กวน เผาหัวอกอยู่ตลอดเวลา ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ทั้งหญิง ทั้งชาย นักบวชและฆราวาส ไฟกิเลสเผาตลอดเวลา นั้นแหละไฟกิเลสดูเอา

ความยุ่งเหยิงวุ่นวายคือเรื่องของกิเลสผลักดันออกไปให้คิดให้ปรุง ให้ยุ่งเหยิงวุ่นวายแล้วสร้างกองทุกข์ให้ตัวเอง นี่คือกิเลสทำงานเพื่อผลประโยชน์ของมันโดยอัตโนมัติ ไม่มีใครบังคับบัญชา จิตใจดวงใดกิเลสทำงานโดยอัตโนมัติทั้งนั้น ไม่ว่าจะได้เห็นได้ยินจากสิ่งใด มาสัมผัสสัมพันธ์จิตจะคิดออกไปทางกิเลส ตามที่กิเลสต้องการ เรื่องอรรถเรื่องธรรมอย่าไปถาม นี่กิเลสทำงานโดยอัตโนมัติของมัน ที่ไม่มีธรรม ไม่สนใจกับอรรถกับธรรมเป็นอย่างนี้กันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นโลกนี้จึงหาความสุขไม่ได้ เพราะกิเลสทำงานจะเอาความสุขมาจากไหน ถ้าหากว่าธรรมทำงานมี มีแน่ ใครจะทำที่ไหนก็

ทำ อยู่โลกไหน ประเทศไหนก็ประเทศชี่ ก็มีแต่กิเลสทำงานอยู่บนหัวใจ ความทุกข์ก็
เผาอยู่ที่หัวอก

บ้านใด เมืองใดเจริญมีที่ไหน ก็ดังเคยพูดแล้ว เราไปถือว่าบ้านนั้นเมืองนี้เจริญ
ก็ถือเอาตำนานวัตถุ ด้านวัตถุก็เหมือนกับเมืองไทยเรา เอาอะไรไปก่อไปสร้าง เอาเครื่อง
สัมภาระจากมาจากเมืองทิพย์แดนสวรรค์ที่ไหนมาสร้าง มันก็เอาจากแดนมนุษย์ไป
สร้างขึ้นมา สำเร็จจากหิน จากอิฐ จากปูน จากหิน จากทราย จากแร่ธาตุต่าง ๆ เข้ามา
สร้างนั้นขึ้นขึ้นมา ประดับประดาตกแต่งให้สวยให้งามขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็มาอดกัน มาเห็น
บ้านเขаб้านนั้นใหญ่ สุดท้ายก็ยกให้บ้านเขาเจริญ เลยสุดท้ายเจริญทั้งคนที่ถูกไฟกิเลส
เผาหัวอกอยู่นั้นก็เลยเจริญไปตาม ๆ กัน มันเจริญขึ้นมาอะไรไฟเผาหัวอกมันอยู่นั้น

อิฐปูนมันก็เป็นอิฐเป็นปูน เราจะไปสวรรค์นิพพานแล้วมันก็เป็นอิฐเป็นปูนอยู่
ตามตึกรามบ้านช่อง มันวิเศษวิโสอะไร นรกมันก็ได้ลงไปสวรรค์นิพพาน อิฐ ปูน
หิน ทราย ตึกรามบ้านช่อง ถนนหนทาง เครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ มันไม่ได้ไปสวรรค์
นิพพาน ไม่ได้ตกนรก ผู้ที่ไปสวรรค์นิพพานได้และตกนรกคือคน คือเจ้าของ ถ้าเจ้า
ของรู้จักวิธีปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้อาศัยได้ในเวลาที่มีชีวิตอยู่ เรามีเงินทองข้าวของเราจะทำ
ประโยชน์อะไร เราเอามาคิดชี่ สมบัติเป็นของเรา เงินเป็นของเรา อันนี้จะแบ่งไว้เพื่อทำ
อันนั้น อันนี้แบ่งไว้ทำบุญให้ทานอย่างนั้น ๆ นั้น ผู้ฉลาดต้องเป็นอย่างนั้น

นี่ได้มาอะไรก็ให้กิเลสลงไปหมด แล้วก็หาว่าหากินไม่พอกิน ไม่พอใช้ จะพอ
ยังงิเลสเอาไปกินหมด เจ้าของไม่ได้กินเลย นี่ถ้าผู้มีปัญญาได้มาต้องคัดต้องเลือก
เฟ้นเอาไว้ให้เรียบร้อย อันนี้ค่าหยุกค่ายาเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ค่าเด็กเรียนหนังสือ
อะไร ให้คิดให้หมดเรียบร้อย เมื่อเรามีเงินทองข้าวของพอที่จะเสียดทางนั้นทางนี้ได้
ต้องทำอย่างนั้นผู้คิด แล้วคนนี่ไม่ค่อยเสียมาก ไม่ค่อยจนมาก ส่วนการทำบุญให้ทาน
ถือเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เพราะจิตนี้เป็นตัวสมบุดสมบันมากที่สุด สำหรับร่างกายเราอยู่
แค่ชีวิตเท่านั้น เมื่อสิ้นลมหายใจสิ่งทั้งหลายหมดความหมาย ร่างกายเราก็หมดความ
หมายไปตาม ๆ กันเท่านั้น ร่างกายเองก็ไม่ได้ไปสวรรค์ นิพพาน สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นก็
ไม่ไป ทั้งไม่ลงนรก

ใจดวงนี้ชี่ ดวงที่ว่างหรือฉลาด ถ้าฉลาดปฏิบัติต่อตัวเอง ใจนี้ก็ดีดเลย ไม่เป็น
ห่วงเป็นใย ประสาอิฐ ปูน หิน ทราย มันวิเศษวิโสที่ไหน คุณธรรมหรือบุญกุศลที่อยู่ใน
ใจนี้ต่างหากที่ทำให้จิตใจมีความสว่างาม มีความสุขความเจริญรื่นเริงบันเทิงอยู่ที่หัวใจ
ไม่ต้องไปหาอะไรมาเพิ่มเติม ธรรมเต็มหัวใจ บุญเต็มหัวใจ อยู่ได้หมด ไปได้หมด
สบายหมด ไม่ต้องมาห่วงกับอะไร ประสาอิฐ ปูน หิน ทรายอย่างนี้ ต้องคิดชี่ ไม่คิดไม่
ได้นะ ได้อะไรมาก็ให้กิเลสเอาไปถูกลงหมด แล้วหาเป็นบ้า หาตั้งแต่วันต้นนอน ตั้งแต่

วันเกิดจนกระทั่งวันตาย ไม่ได้มีอะไรเพียงพอ มันจะเพียงพออะไร ก็เลสตัวทิวโหย ใครจะไปเกินกิเลส ได้มาเท่าไรมันถูกลงหมด เหมือนเราใส่เชื้อเข้าไฟ ไฟคือกิเลส หามาเท่าไร หามาให้มันหมด ๆ ไม่มีอะไรเหลือ

นั่นเรื่องกิเลสมันเป็นอย่างนี้เรื่อยมา ถ้าผู้มีปัญญามีอรรถมีธรรมเข้าแทรกก็คัดเลือกชิ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยให้คัดเลือก อย่าให้กิเลสเอาไปถูกลงเสียหมด ให้มีความจำเป็นเข้าแทรก ๆ อย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงได้เทศนาว่าการเรื่องการทำบุญให้ทาน ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ จิตนี้เป็นตัวสมบุกสมบันที่ก่อภพก่อชาติ เกิดตายไม่มีสิ้นสุดคือจิตดวงนี้ ร่างกายไม่มีความหมาย ตั้งแต่วันเกิดถึงวันตายหมดสภาพไปแล้ว ดิกรวมบ้านช่องมีกี่ปี ๆ มันหมดสภาพแล้ว แต่จิตนี้ไม่หมดสภาพนะ ออกจากร่างนี้เข้าสู่ร่างนั้น เรียกว่าเกิดตาย ๆ ไปตามอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมดีชั่วของตัวเอง

ถ้าทำกรรมชั่วไว้ลงไปตรงไหนมีแต่ความชั่ว ก็เจ้าของทำไว้ แล้วจะให้ใครมาเสวยแทน ไม่มีใครเสวยแทนได้นะ ไม่เอา ๆ มันก็เป็นความคาดหมายของกิเลสหลอกต่างหาก ว่าให้เป็นไปตามความสำคัญ ว่าบาปไม่มี มันก็ว่าเอาเฉย ๆ บาปมีมาตั้งกับตั้ง กลับมาหาอุทริทำไม บุญมีมาตั้งกับตั้งกลับมากุศลทำไมว่าบุญไม่มี นรกก็มีมากก็กลับกลับขนาดไหน พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้ขึ้นมาก็มาเจอแดนนรกนี้ จึงได้นำมาสั่งสอนสัตว์โลก ทั้งสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน มีมาตั้งกับตั้งกลับ ท่านไม่ได้มาอุทริสอนโลก พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้ขึ้นมาเพื่ออุทริสอนโลกไม่เคยมี แต่เรื่องกิเลสนั้นอุทริตลอด ถ้าหากว่าเป็นลูกเป็นเต้า เป็นพ่อเป็นแม่เหมือนเรานี่ ตั้งแต่ลูกของมัน หลานเหลนของมันอยู่ในท้องมันสร้างความตลบตะแลงไว้เรียบร้อยแล้ว พอเกิดขึ้นมาปับหลอกทันทีเลย เก่งกว่าแม่เสียอีก นั่นกิเลสเป็นอย่างนี้นะ

เราหลงมันขนาดไหน ฟังให้ตื่นทุกคน นี่ไม่ได้สอนเล่น ๆ ปฏิบัติมาไม่ได้ปฏิบัติเล่นนะ เอาจริงเอาจริงจนเห็นเหตุเห็นผลเหล่านี้จึงได้นำมาสอน สอนอย่างไม่สะทกสะท้านเสียด้วยนะว่าจะผิดไป พระพุทธเจ้าปฏิบัติมาเพื่อความรู้อย่างเห็นจริงในความจริงทั้งหลาย ก็มาปฏิบัติแล้วมันจะไม่เห็นได้ยังไง ความจริงมีอยู่ ผู้ปฏิบัติเพื่อความจริงมีอยู่ แนวทางเพื่อให้รู้ความจริงมีอยู่ มันรู้จนได้เห็นจนได้ เต็มภูมิของตัวเองนั่นแหละ พุทธศาสนาเรามีจิตตภาวนาเป็นรากฐานสำคัญ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ การทำบุญให้ทานอันนี้เป็นอันหนึ่งต่างหาก ไม่หนาแน่นมันคงยิ่งกว่าจิตตภาวนานะ

เรื่องจิตตภาวนานี้เป็นแกนของศาสนา เป็นรากแก้วของศาสนาโดยแท้ คือจิตตภาวนา ทาน ศีล ภาวนา ภาวนานะรากฐานลงลึกมากนะ เรื่องภาวนานี้กิเลสจะลากออกทันที มันไม่ยากให้ทำภาวนา พอจะนึกเรื่องภาวนาเข้ามานี้ โอ๊ย ความขี้เกียจขี้คร้าน

ความท้อแท้ก่อนแอนี้มาพร้อมกันหมดเลย เอาให้จมดั่งครอก ๆ อยู่ในหมอนนั้น นี่อำนาจของกิเลสเวลามันหนา ใครให้ทราบเสียนะ นี่คืออำนาจของกิเลสมาเหยียบย่ำทำลายความดีของเรา ไม่ให้ทำ ทำก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะกิเลสลากไป ๆ ละซี นี่ให้พยายามฝืนกัน เวลาทำภาวนานี้มันเห็นจริง ๆ นะ มันไม่ได้เหมือนท่าน เหมือนศีล

ท่านนั้นเราให้ท่านไปก็เป็นความปิติยินดี ตามหลักความจริงที่ให้ท่านแล้วเป็นบุญเป็นกุศล เป็นไม่สงสัย แล้วก็ซึมซาบเข้าสู่จิตใจตามฐานะของท่าน ให้มีความยินดี ให้มีความเอิบอ้อมภายในตัว คนมีการทำบุญให้ท่านเป็นคนที่กว้างขวางจิตใจเบิกบาน นี่อยู่ชั้นนี้ ยิ่งการรักษาศีลเข้าไปแล้วก็ยิ่งแน่นเข้าไป ทีนี้พลังทางด้านภาวนานี้กระจายไปหมดนะ เพิ่มกำลังของการให้ท่านให้หนักแน่นมั่นคงยิ่งขึ้น เพราะจิตเป็นตัวสำคัญที่จะเป็นกำลังดึงดูดสิ่งทั้งหลายนั้นให้มีกำลังมากขึ้น เช่นการให้ท่านก็หนักแน่นขึ้น การรักษาศีลหนักแน่นขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างหนักแน่นขึ้น เพราะจิตกับธรรมอยู่ในใจแล้ว หิริโอตตปปะอยู่ในใจ แล้วหนักแน่นขึ้นเรื่อย ยิ่งจิตมีความสงบร่มเย็นเท่าไรมันก็ยิ่งหนักแน่นเข้า

เรื่องบาป เรื่องบุญ หิริโอตตปปะไม่ต้องถามนะ เป็นขึ้นในใจเลย เพราะฉะนั้นท่านจึงแสดงไว้ในธรรมว่า พระอริยบุคคลคือตั้งแต่พระโสดาขึ้นไป พอสำเร็จพระโสดาแล้ว ศีลในหลักธรรมชาติของท่านมีมาเอง ไม่ต้องไปสมาทานก็ได้ หิริโอตตปปะความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมเป็นเองขึ้นมา ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ขโมย ไม่เกี่ยวข้องกับกาเม ไม่มุสา ไม่ดื่มสุรายาเมา เป็นเองขึ้นมาเลย ไม่ต้องไปสมาทาน มยฺ ภนฺเต อะโร นั้นเรียกว่าศีลตามหลักธรรมชาติ เป็นขึ้นมาเอง เมื่อจิตได้เข้าสู่ธรรม มีความสงบแล้วจะมีอะไรทุกอย่าง ควรไม่ควรจะรู้อันที่จิต นั้นแหละถึงเรียกว่าศีลธรรมในหลักธรรมชาติ และจิตตภาวนาก็ดีขึ้น ทุกอย่างดีขึ้น เรื่องการให้ท่านดีขึ้น หนาแน่นขึ้น มั่นคงขึ้น มีความกระหึ่มยั้มย่องหนัก ไม่ได้ท่านอยู่ไม่ได้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงทรงบัญญัติ แต่ก่อนพระพุทธเจ้าทรงพระชนม์อยู่ เหมือนว่าพระองค์รับรอง สกฺลใดที่เป็นพระโสดาบันห้ามไม่ให้พระไปบิณฑบาตในสกฺลนั้น พวกนี้ให้ไม่ถอย องค์ไหนทะลึ่งเข้าไปนี้ปรับอาบัติ ท่านแสดงไว้ในพระวินัยมีอย่างนั้นนะ คือไม่ให้พระไปบิณฑบาตในสกฺลพระโสดา ผู้สำเร็จพระโสดาสกฺลนั้นห้ามไม่ให้เข้าไป ให้เป็นอภัยอาศัยของเขาทำบุญให้ท่านเอง ถึงอย่างนั้นเขาก็หนักของเขายู่แล้วในการทำบุญให้ท่าน เรายังไปแล้วไปกวนกันใหญ่ เขาก็ไม่รู้ว่าเรากวน เขาไม่สนใจเรากวน แต่ความเหมาะสมพอดีนั้นแหละ มันเลยไปแล้วเรียกว่ากวน พระพุทธเจ้าทรงห้ามไม่ให้พระไปบิณฑบาตสกฺลพระโสดา

เมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ความพอเหมาะพอดีมีอยู่ เช่นอย่างเขา ปวาราณาส์ของมากน้อยเพียงไร ความพอดี เขาปวารณาก็เป็นธรรมของเขายู่แล้ว เปิดโอกาสให้พระเจ้าพระสงฆ์ที่เขาเคารพเลื่อมใสได้ทำบุญให้ทาน เขาก็เปิดโอกาสให้ ปวารณา ถ้าพระมีความขัดข้องขาดเงินอะไรเขาก็ปวารณาตามชั้นตามภูมิของเขาไปเรื่อย ๆ เราผู้รับคำปวารณาเขา เราได้รับธรรมแล้ว เราก็รู้ความพอดี เออะอะเมื่อเขา ปวารณาแล้วก็ขอดะ ๆ ไม่ใช่ความเป็นธรรม ความเป็นธรรมมีอยู่ เขาเปิดทางให้ก็เป็น เรื่องของเขา เรามีความจำเป็นมากน้อยก็เป็นเรื่องธรรมของเราที่จะปฏิบัติต่อกันยังไง บ้าง เรียกว่าธรรมต่อธรรมเข้ากันได้สนิท

ไม่ใช่ใครขอแล้วไปหากว่านเอาหมด ไม่ถูก หลักของการปวารณา ใครปวารณา มากน้อย ความสมควรหรือความเหมาะสมมีอยู่ เมื่อมันไม่ควรจะรบกวนเขา จะรบกวน หาดอะไร มันจำเป็นจริง ๆ ก็ให้รู้ว่าจำเป็น นี่ก็เป็นธรรม จำเป็นไม่จำเป็นแล้วขอดะ ไม่ใช่ธรรม ผิด นั่นอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ทุกอย่าง การปวารณาเขา ปวารณาไว้อย่างไรก็เข้มงวดกวดขัน เพราะพระมันมักจะโกโรโกโส ถ้าเป็นพระอย่างแบบ พระอรียเจ้าทำนองหมด ใครจะปวารณามากน้อยเพียงไร ท่านก็อนุโมทนาสาธุการกับ เขา ความเหมาะสมความพอดีอยู่กับท่าน ท่านจะบิณฑบาตขออะไร ๆ เขาทำนอง อย่างนั้นจึงเรียกว่าธรรม มีความเหมาะสม

นี่เราพูดเรื่องธรรมเกี่ยวกับเรื่องภาวนา ภาวนาจิตมีความละเอียดเท่าไร หิริโอตตปมะมันจะมีขึ้นในใจ อะไรพอดีไม่พอดีจะรู้ขึ้นในตัวเองเป็นลำดับลำดับานะ นี่เรื่องภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แล้วยิ่งภาวนาไปบางรายเป็นของแปลกประหลาดขึ้น มากก็มี เพราะการทำลงไปต้องเป็นแหละไม่มากก็น้อย เหมือนเราขุดน้ำบ่อนั้นแหละ ขุด หาน้ำ ตาน้ำอยู่ต้นก็มี อยู่ลึกลงไปก็มี ลึกลงไปก็มี แต่ขุดจริง ๆ มันก็ถึงน้ำเหมือนกัน ไม่ว่าต้นว่าลึกของน้ำแหละ อันนี้ก็เหมือนกันบางคนที่จะปรากฏเร็วก็เหมือนตาน้ำอยู่ ต้น ๆ มันก็ปรากฏขึ้นมาและโดยลำดับลำดับา ผลสุดท้ายก็ได้ น้ำเหมือนกันจากการขุด บ่อนั้นแหละ

อันนี้เราทำภาวนา ถึงไม่ได้รู้ได้เห็นก็ตาม การภาวนาก็มีอันสงสัมาก ไม่ใช่ เรื่องเล็กน้อยนะ การภาวนามีอันสงสัมากด้วย และเป็นสิ่งที่จะทำจิตของเราให้ สงบผ่องใส ให้เห็นธรรมอันแปลกประหลาดและประเสริฐเลิศเลอขึ้นที่ภาวนานั้น ด้วยนะ ไม่ใช่ขึ้นจากที่ไหน สุดท้ายจะขึ้นจากภาวนาทั้งนั้น เวลาภาวนาลงไปมันก็แปลก ประหลาด ๆ อันนี้มันก็เป็นขึ้นกับผู้ปฏิบัติเอง ผู้กว้างขวางอะไรนี้ มันก็อย่างว่านะ ให้ มันเป็นขึ้นกับผู้ปฏิบัติมันแหละมันก็เข้าถึงกันเอง ระหว่างลูกศิษย์ลูกหากับครูกับ

อาจารย์ เวลาไม่ได้คุยกันอะไรนี่ก็ต่างคนต่างภาวนาไป พอไปรู้อะไร ๆ ขึ้นไปหาท่านซี เป็นยังไง ๆ ท่านจะอธิบายให้ฟังทันที ก็ท่านรู้มาก่อน เป็นอย่างงั้น

เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างนี้มันจึงพูดยาก แต่ขอให้ปรากฏในจิตเป็นความสงบเป็น พื้นฐานนะ จิตมันจะพุ่งชานไปไหน ความพุ่งชานตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ นี่มีแต่ เรื่องกิเลสลากเช่นจิตใจไปให้คิดพุ่งชานรำคาญแล้วก่อไฟก่อไฟมาเผาไหม้เจ้าของ ให้รู้ เสียนี้คืออารมณ์ของกิเลส มันผลักดันอยู่ที่หัวใจเราตลอดเวลา อารมณ์ของธรรม เช่น อย่างสอนให้ภาวนา อารมณ์ของธรรม เช่นเรานำธรรมบทใดก็ตามเอามาบริกรรมเพื่อ จะบังคับความคิดอันนี้ไม่ให้คิด เอาความคิดของธรรมเข้าบีบบังคับกัน เพราะจิตทำ หน้าที่อันเดียว ว่าพุทโธก็เป็นพุทโธ ว่ากิเลสเป็นกิเลสไปเลย ก่อนที่จะมาเป็นธรรม เราต้องพลิกจากกิเลสมาเป็นธรรม แล้วมันก็ทำหน้าที่ทางธรรมไป

พอทางธรรมอ่อนกิเลสเอาไปแล้ว ไม่ใช่ว่ามันแย่งกันอยู่นี้คนละทิศละทาง จิต ทำงานหลายหน้าที่ไม่ละ ทำงานหน้าที่เดียว ขณะ ๆ ๆ ขณะไหนทำงานเป็นธรรม เป็น ธรรมไปเรื่อย พอกิเลสได้ช่องกิเลสลากไปเป็นเรื่องของกิเลสแล้วกลายเป็นกิเลสไป หมด ทีนี้เวลาภาวนาเข้าไปมันจะแปลกประหลาดนะ นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าที่มีมาให้ พี่ น้องทั้งหลายได้ทราบออกมาจากท่านผู้ปฏิบัติ ผู้ทรงมรรคทรงผลนะ ไม่ได้ออกมาจาก เพียงตำรับตำรา ซึ่งจะเฉื่อยชาลงไปโดยลำดับ ดีไม่ดีไม่มีความหมายตำรับตำรา มีแต่ กิเลสเหยียบย่ำทำลายตำรับตำรา เรียนมาสูงขนาดไหนก็ตาม หิริโอตตปะมะมันไม่มี มี แต่ความจำ แล้วสร้างบาปสร้างกรรมได้เช่นเดียวกับโลกทั่ว ๆ ไป ดีไม่ดีเก่งกว่าเขาก็ก ี่ได้ ถ้ามีแต่ความจำนะ

ถ้ามีความจริงเข้าใจนี้ โอ๊ย มันทำไมลงนะ มันรู้อยู่ในใจ ใครไม่รู้มันก็รู้ มันขวางอยู่ในจิตแล้วท่านไม่ฝัน นั่นนะที่ว่าธรรมอยู่กับใจ พอสะกิดออกมาอันไหนรู้ ทันที ควรหรือไม่ควรรู้ นั่นเป็นอย่างงั้นนะ เวลาสงบจริง ๆ โถ เป็นของอัจฉริยะเอา มากนะ เราเกิดมาเราไม่เคยเห็นความสุขอย่างนั้น แต่เวลาภาวนาไป ๆ บทเวลามันจะ เป็นขึ้นมามันเป็นขึ้นมา เราเคยได้พูดให้บรรดาลูกศิษย์ฟัง ที่ว่าเรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี นี้ ก็ได้มาพูดให้เป็นคติตัวอย่าง ไม่ได้มาอวดนะ กิเลสมันจะแทรกเข้ามานะ นี่ท่านอวดนะ เห็นไหมกิเลสมันคอยต้อนทานธรรม

ธรรมะควรจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง กิเลสมันก็มาแย่งเอาไป ว่าพูดยังไง แหมนี่ ท่านคุยท่านไม้ ท่านโอ้ท่านอวด สุดท้ายก็เลยไม่พอใจจะฟัง กิเลสเอาไปกิน เวลาภาวนา ไปจิตมันรวมละซี เหตุที่จะได้เหตุได้ผล เป็นความต่อเนื่องมาตั้งแต่วันนั้นที่ให้เชื่อฟัง ลึกมากในการภาวนา พอภาวนาไป ๆ ธรรมดาทุกวันมันก็ไม่ได้เรื่องอย่างงั้น ตั้งสติใน เบื้องต้น ตั้งไปตั้งมาก็ล้มไปเสีย ภาวนาก็เห็นว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเลยหยุดไปเสีย

เป็นประจำ ๆ อย่างนั้นทุกวัน หากทำไป บทเวลามันจะเป็น พอภาวนาก็พุทโธ ๆ นั่นแหละตามจริตนิสัยของคนเรา เพราะพุทโธเป็นคำผูกมัดจิตใจ ไม่ให้มันไปคิดกับเรื่องกิเลส ให้มันคิดอยู่กับพุทโธ มีสติกำกับไว้ นี่เรียกว่าเป็นงานของธรรม

งานของกิเลสนี้ พอหยุดจากนี้บีบมันจะวิ่งของมันตามเรื่องตามราว อารมณ์นั้น อารมณ์นี้อดีต อนาคต กว้าง แแคบ มันไปของมันตลอด นี่เรียกว่าอารมณ์ของกิเลส ให้พากันจำเอานะ อารมณ์ของธรรมปิดอันนั้นออก ที่นี้เอาอารมณ์ของธรรมเข้าไป เช่นพุทโธ ๆ บีบบังคับเอาไว้ มันอยากไปทางกิเลส กิเลสลากไป ๆ ไม่ยอมให้ไป บังคับเอาไว้ มันดันเท่าไรก็ไม่ถอย พุทโธถึบีบ ๆ เข้าไป สุดท้ายจิตเมื่อกำลังทางธรรมพอ สติตั้งไว้ อยู่ แล้วก็ค่อยสงบลง พอสงบลงไปแล้วมันเย็นสบายเสียบเลย อ้อ จิตเป็นอย่างนี้ จากนั้นมันก็ลงฝั่งของมันเลย

นี่เคยพูดให้ฟังแล้ว เวลามันลงเต็มที่ของมันนี่เหมือนอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรทะเลหลวง เรานั่งเป็นเกาะเล็ก ๆ นอกนั้นเว้งว่างไปหมดเป็นโลกสงสาร จิตอยู่จุดนี้ อัจฉรย์อยู่จุดเดียว เกิดความอัจฉรย์ในตัวเองแล้วตื่นเต้น ความตื่นเต้นนั้นแหละไป กวนจิตที่สงบให้ถอนออกมาเสีย วันหลังเอาใหม่มันก็ได้ ไม่ได้ก็ตามนะ เหมือนเราไปเจอบึงที่มีน้ำเต็มอยู่ในบึง แต่ถูกจอกแหนปกคลุมเอาไว้ ที่นี้พอเราไปเปิดจอกแหน ตักน้ำมาดื่มมาอาบมาอะไร เปิดออกดูมันใสสะอาด น้ำเป็นยังงี้ดีมีนะดี อ่อน้ำอยู่ในสระน้ำนี้ดีซึ่งใจ เชื่อ พอเราหยุดแล้วจอกแหนจะปกคลุมเข้าไปตามเดิมก็ตาม แต่ความเชื่อที่ว่าน้ำอยู่ใต้จอกได้แหนนี้มี มันไม่ถอนนะอันนี้

อันนี้ก็เทียบกับการจิตของเราเมื่อมันสงบเต็มที่ เหมือนเราเปิดจอกแหนออกไปไปเห็นน้ำ ที่นี้พอจิตมันถอนออกมากิเลสมันก็เข้าไปปกคลุมเสีย กิเลสเหมือนจอกแหนเหมือนแหน เราภาวนามันก็ไม่ลงอย่างนั้น มันก็ไม่เห็นน้ำชี่ ไม่เห็นมันก็เชื่อว่าน้ำเคยมีอยู่แล้วใต้จอกได้แหนนี้ ถึงไม่เห็นมันก็เชื่ออยู่งั้น นั่นละเรียกว่าเป็นศรัทธาที่แน่นอน มันคง เรียกว่าจลศรัทธา มันก็ไม่ผิด ถึงจิตของเราจะไม่สงบอย่างงั้น แต่เราเคยสงบแล้วเป็นอย่างงั้น มันเชื่อมันในนั้น พยายามอีก ทำไปทำมา มันก็ไปเจออีก เปิดจอกแหนออกได้จิงหวะมันก็เห็นน้ำ เอาอีก ๆ นั่น

สำหรับเรานั่งภาวนาเวลาเรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี เราภาวนาได้แบบนี้เพียง ๓ วันเท่านั้น เราก็ไม่ลืม แบบอัจฉรย์เลยนะ โห จนตื่นเต้นนะ มันสุขมันอัจฉรย์อะไรอย่างนี้จิต ไม่เคยมี เป็นอย่างนี้เชียวหรือ ความสุขเราไม่เคยมีตั้งแต่เกิดมา ฟังมาเจอเอาขณะนั้น มันจะไม่ตื่นเต้นได้ยังไง มันก็ตื่นเต้นละซี คราวหลังทำอีกมันไม่เจอมันก็ไม่ถอย เรื่องความเชื่อ จิตประเภทที่เป็นนั้นแล้วถอนขึ้นมาแล้วมันก็เชื่ออยู่งั้น ถ้าทำอีกจะ

ได้อีกอยู่ ความหวังมี นั่นแหละ จากนั้นก็ทำ พอออกปฏิบัติเท่านั้น ที่นี้จะเอาใหญ่ มันมุงไว้แล้วนะ ตอนนี่เราเรียนหนังสืออยู่ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาผ่อนไว้เสียก่อน

ออกจากเรียนหนังสือเราจะขึ้นเวทีปฏิบัติ ที่นี้ฟืดใหญ่เลยนะ เอาจริง ๆ ด้วย ฟืดใหญ่ เป็นขึ้นมา ๆ เลยนั้นไปอีก เราไม่พูดแหละนะ เบื้องต้นที่ตั้งรากตั้งฐานเบื้องต้นที่เราได้เป็นคตหรือเป็นที่ระลิกไมลิม ก็คือเราเป็นภาวนาที่แรก จากนั้นสูงกว่านั้นเราก็ไม่ว่าละ ที่นี้เรื่อย ๆ ๆ แต่อันนั้นเป็นรากฐานสำคัญ จิตใจก็ค่อยสง่างามขึ้นเรื่อย ๆ เวลา มันรวมจริง ๆ นี้โลกนี้มันไม่มี ฟิงชินะ จิตเข้านี้หมด โลกธาตุนี้มีหรือไม่มี ความแปลกประหลาดอัศจรรย์อยู่ในจิตดวงเดียนี่เท่านั้น มันจะไม่ขัดได้ยังไง ประจักษ์กับหัวใจเจ้าของ ใครไม่เคยเจอก็เถอะนะ จะไม่ไปถามใครละนะ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์จะเป็นสมบัติของเจ้าของด้วยความตื่นตื่นทันทีเลย

หลังจากนั้นก็ซบเข้าไปเรื่อย ที่นี้มันก็เข้าเรื่อย รู้เรื่อย เห็นเรื่อย ละเอียดเรื่อย จิตใจละเอียดเท่าไรยิ่งเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาเรื่อย ๆ นี่การภาวนามันเห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจ มรรค ผล นิพพานอยู่กับหัวใจของเรา ไม่ได้อยู่กับกาลสถานที่เวล่ำเวลา ว่าสมัยนั้นสมัยนี้ เหมือนกับกิเลสมันไม่ได้อยู่กับกาลสถานที่เวล่ำเวลา มันอยู่กับหัวใจคน ธรรมะก็อยู่กับหัวใจเรา ฟืนขึ้นมาเมื่อไรก็เป็นธรรมเมื่อนั้น ที่นี้เวลาทำลงไป ๆ มันก็กระจ่างขึ้นมา ๆ นี่การปฏิบัติธรรม แล้วมรรค ผล ไปถามกับใครละ ก็เจ้าของรู้เจ้าของเห็นเจ้าของทรงอยู่นั้น

ใครจะว่ามรรค ผล นิพพาน มีไม่มี มันก็ไม่สนใจกับใคร ว่าเขาไม่ได้ทำ เขาไม่ได้รู้ได้เห็น เราทำอยู่ เรารู้ เราเห็นอยู่ ถ้าว่าเสวยเราก็เสวยอยู่ เป็นความสุขอยู่กับเรา ตลอดเวลา เราจะไปตื่นตื่นวิ่งไปหาอะไร มันกระจ่างขึ้นมา ๆ ในใจ รวมลง ๆ ๆ แล้วความสุขทั้งหลายมาอยู่ในใจหมดนะ แต่ก่อนความทุกข์นี้เหมือนครอบโลกธาตุ เวลา รวมลงมาแล้วมันก็อยู่ที่ใจ มารูมาเห็นกันที่ใจด้วยสติปัญญาธรรม เวลาอันนี้ค่อยกระจายออกไป ความสุขก็ขึ้นมา ๆ ที่นี้เลยมารวมอยู่ที่ใจนี้หมดเลย ความสุขทั่วแดนโลกธาตุไม่มีความหมาย มารวมอยู่ที่ใจนี้หมดเลย นั่น มันรวมอยู่ที่ใจ ใจเป็นใหญ่ นะ

พวกเราไม่ได้มองดูหัวใจ มองดูตามกิเลสข้ามฟ้าข้ามเมฆไป เลยไม่ได้มองดูความจริง มันก็ไม่เห็นความจริงซิ เห็นแต่ความจอมปลอมหลอกลวงตลอดเวลา เกิดมาหรืออยู่ในสถานที่ไหนมีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวายไปทั่วหน้ากัน แล้วโลกไหนเป็นโลกที่เจริญ เราอยากถามว่างั้นนะ เอาหัวใจนี้ออกกางเลย ไม่ได้มีคำว่าสะทกสะท้าน ขอให้ปฏิบัติให้มันรู้เถอะนะธรรมพระพุทธเจ้า สนฺทิฎฐิโก ประกาศปางขึ้นมาอย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ไปถามใคร เอาใครมาเป็น

สักขีพยาน เป็นกำลังในการสั่งสอนและให้คนอื่นยอมเชื่อ เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น
ผางออกเลย ถ้าธรรมลงได้เต็มในพระทัย

อันนี้ขอให้เต็มในหัวใจ หัวใจพระพุทธเจ้า หัวใจพระสงฆ์ก็หัวใจเดียวกัน เต็ม
ภูมิของตัวเองแล้วมันกระจางขึ้นได้ด้วยกัน ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า นี่ละธรรม
ของจริง ถ้าปฏิบัติมันเห็นมันรู้อยู่ นี่ไม่มีใครปฏิบัติละซิ มีแต่ว่ากันไป สุดท้ายก็เอา
ศาสนาเป็นเครื่องประดับร้านไปเสีย เลยไม่เป็นของจริง ทำอะไรก็เอากิเลสเข้ามาเป็น
ใหญ่เป็นโต สุดท้ายก็มาเอาศาสนามาประดับกิเลสไปเสีย เป็นบ้อยกิเลสไปเสีย ไม่เป็น
ตัวของตัวได้เลย ความแปลกประหลาดอัศจรรย์จะมีมาที่ไหน เรื่องของกิเลสมันเคย
สร้างความอัศจรรย์ให้ใครมีไหม ไม่เคยมี นั่นมันก็แบบนั้น เราเหมือนท่าน ท่านเหมือน
เราทั่วโลกดินแดน

ใครมีความสุขเอามาอวดหลวงตาหน่อยนะ เราอยากจะพูดอย่างนี้ เราพูดได้
อย่างเต็มหัวใจในโลกธาตุนี้ ไม่มีอะไรแล้วในหัวใจนี้ มันจ้อยอยู่ตลอดเวลา อะไร ๆ มันก็
รู้ไปเสียหมด ปล่อยเสียหมดแล้ว ไม่มีอะไรเกินอันนี้ มันก็ปล่อยละซิ ถ้ายังมีอะไรเห็นดี
อยู่ มันก็จะคว่ำอันนั้น อันนี้มันไม่มีจะไปคว่ำอะไร อันนี้มันพอแล้วในตัวของตัวเอง ว่า
นิพพานคือเมืองพอกก็ไม่ผิด คำว่าพอนิพพานนี้เลิศเลอสุดยอด ไม่ได้ว่าพอ เช่น
อย่างเราับประทานเราพอ เราอิ่มแล้ว นี่เป็นขั้นเป็นตอนของสมมุตินิยม แต่พอ
ของวิมุตติต่างทั้งหลายมาก นิพพานคือความพอ พอหมด อะไรจะดีจะชั่วอะไรมัน
เป็นเรื่องสมมุติทั้งหมด เรื่องความเลิศเลอไม่มีสิ่งเหล่านั้น ไม่เหนือความพอของจิต
ที่บริสุทธิ์เป็นธรรมชาติแล้วได้เลย

พากันปฏิบัติบ้างซิ มันเป็นอย่างนี้ พุทธศาสนาเรามันจะหมดหน้าต่อตาของคน
ไทยทั้งชาติเวลานี้ ไม่มีใครสนใจละนะ การปฏิบัติกับศีลกับธรรมกับพระวินัย พระก็
เหมือนกัน โยมก็เหมือนกัน เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด เอาแต่ศาสนามาเป็นโล่บังหน้า
เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ เมืองพุทธหรือเมืองผีมันก็ไม่รู้นะเวลานี้ มันเป็นผู้ได้ทั้งคน
ทั้งพระเต็มบ้านเต็มเมือง มันละอายบาปที่ไหน ถ้าคนละอายบาปจะไม่ทำสิ่งที่โลก
กระเทือนใจอย่างทุกวันนี้ มีอยู่เห็นไหมละ ทำความกระเทือนกระเทือนแก่โลกให้ได้เห็น
อยู่ประจำ ถ้ามันมีหิริโอตตปเปรมีธรรมในใจจะทำไม่ได้เลย ช่าตายก็ตายเฉย ๆ อย่าเข้า
ใจว่าจะไปทำ

ท่านผู้เชื่อธรรมท่านไม่ทำอย่างนั้น ผู้ไม่เชื่อธรรมทำได้ทุกอย่าง ไม่มีบาปมีบุญ
ขอแต่ให้ได้อย่างใจเท่านั้นเป็นอำนาจบาตรหลวง เหล่านี้ใหญ่กว่าทั่วโลกดินแดน เรา
ใหญ่กว่าเขาทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่ตัวเท่าหนูจะว่าใหญ่ได้ยังไง ช่างมันใหญ่กว่าหนูเท่าไร ไม่
เห็นพูด ว่าแต่หนูนี้จะใหญ่กว่าช้างไปได้หรือ ที่เหนือหนูก็ยังมีช้าง ความสำคัญเป็นบ้า

ต่างหาก ความอวดเนื้ออวดตัว ความสำคัญมั่นหมาย นี้ของกิเลสทั้งนั้นนะ อยากใหญ่ อยากโต อยากปรากฏชื่อลือนามให้เขายกยอสรรเสริญแล้วเป็นบ้าไป ออกนอกกลุ่มออกทางด้วยอำนาจปา ๆ ถือน ๆ แล้วกุมอำนาจไปในตัวเสร็จว่าไม่มีใครรู้ใครเห็น เพราะไม่มีใครฉลาดยิ่งกว่าเรา ตัวจอมปราชญ์หรือจอมแปดอะไรก็ไม่รู้ละนะ มันเป็นอย่างนั้นนะกิเลสความพองตัว ธรรมท่านไม่พอง ท่านจะพองหาอะไร

นี่การปฏิบัติธรรม ให้ท่านทั้งหลายพิจารณา นี่ก็เคยพูดหมดแล้ว หมดเปลือกแล้วนะที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายไม่ปิดบังลึกลับ ที่อยู่ในฐานะที่จะพูดได้เอามาพูดให้ฟังตามกาลเวลาที่ธรรมแ่งไหนจะออก จะออกได้ทุกเวล่ำเวลา ถ้าไม่ควรจะออกถึงก็ไม่ออก ธรรมเป็นอย่างนั้นนะ นี่เราสงสารจะตายกองกันนี้ไปอีกสักก็บก็กัลป์ หาที่ประมาณ หาที่ยึดที่เกาะไม่มีเลย จะไปยึดเกาะสิ่งเหล่านั้นทั่วโลกดินแดน มันพังด้วยกันหมด ถ้าธรรมแล้วไม่พัง ยึดตรงนั้นซิ

เฉพาะอย่างยิ่งหลักใจขอให้มี พุทฺโธ ธัมโม สังโฆ การภาวนาขอให้มั่นในใจจะเจอวันหนึ่ง ที่เป็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์ภายในจิตใจของเรา เพราะธรรมแท้ ๆ อยู่ที่ใจนะ ไม่อยู่ที่ไหน ท่านสอนให้ภาวนา นั่นละแก่นของธรรมอยู่ที่นั่น มันจะหมดจริง ๆ นะ ศาสนา ยิ่งเลอะยิ่งเทอะ สุดท้ายพระมันก็พูดกันไม่รู้เรื่อง อย่าว่าแต่ประชาชนประชาชนเขาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง พระเราเป็นผู้มีภูมิระเบียบ เคารพนับถือกัน ควรจะปฏิบัติตามกฎตามเกณฑ์ตามอะไร มันเลอะเทอะไปหมด ไม่ได้สนใจ ธรรมวินัยก็ไม่มีเข้าไป มีแต่หัวโล้น ๆ ผ่าเหลือง ๆ มันเกิดประโยชน์อะไร

นี่ที่ศาสนาเสื่อม มันเสื่อมอยู่ตลอดเวลา ยิ่งบวชเข้ามามากด้วยความดีด้านหาญทำทุกอย่างที่ไม่เป็นอรรถเป็นธรรมด้วยแล้ว บวชมากเท่าไรก็ยิ่งทำศาสนาให้ล่มให้จมลงไปโดยลำดับลำดับ สุดท้ายวัดก็เลยกลายเป็นวัดของโจรของมาร ของมหาภัยไปเท่านั้นซิ มันไม่เป็นวัดของพระของเถรผู้ปฏิบัติศีลธรรมนะ มันเป็นวัดของมหาโจรมหาภัย ผู้สร้างตั้งแต่ชวากแต่หนามแต่พินแต่ไฟเผาโลกดินแดนให้เป็นพินเป็นไฟทั่วหน้ากันไปหมดแล้วนะ

ให้จำให้ตึนะคำนี้ละ วันนี้พูดแค่นี้ก่อน

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com